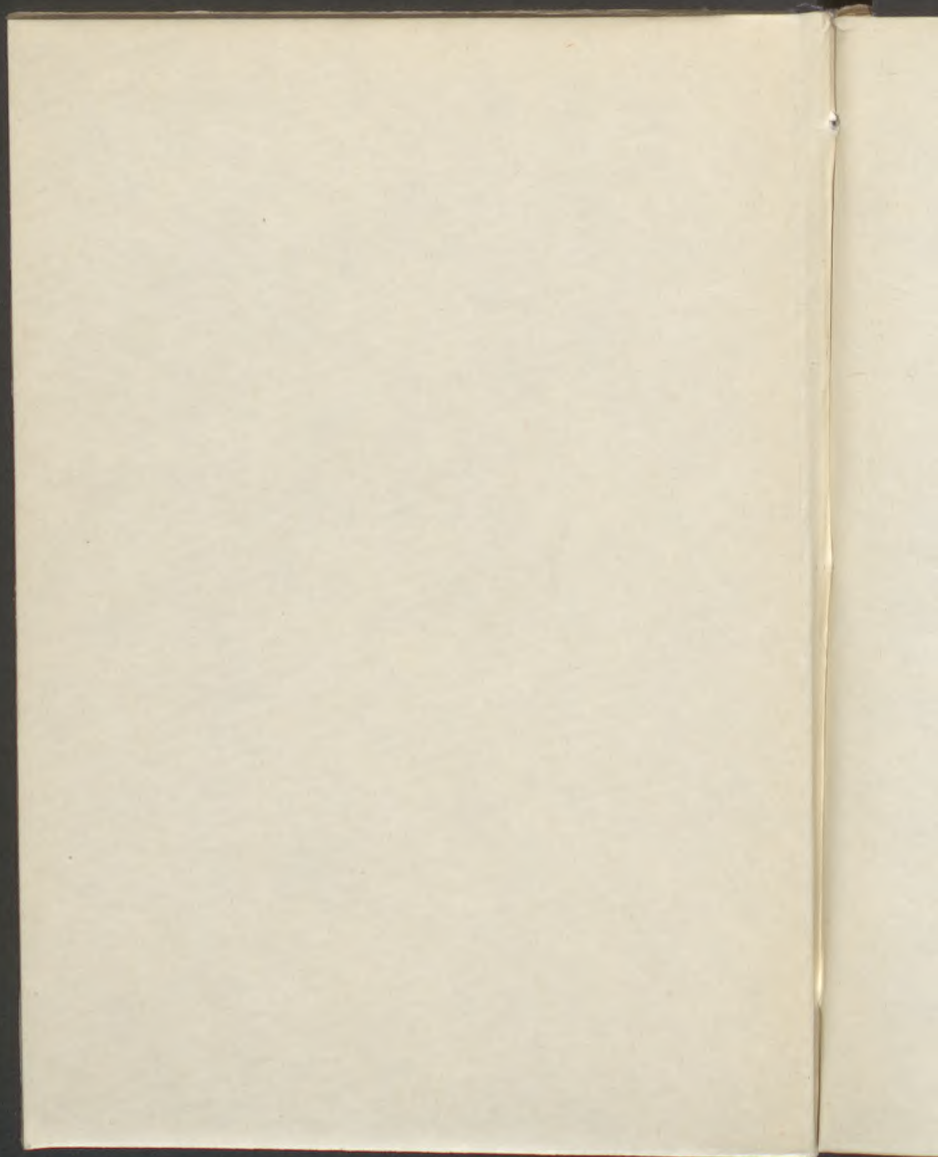
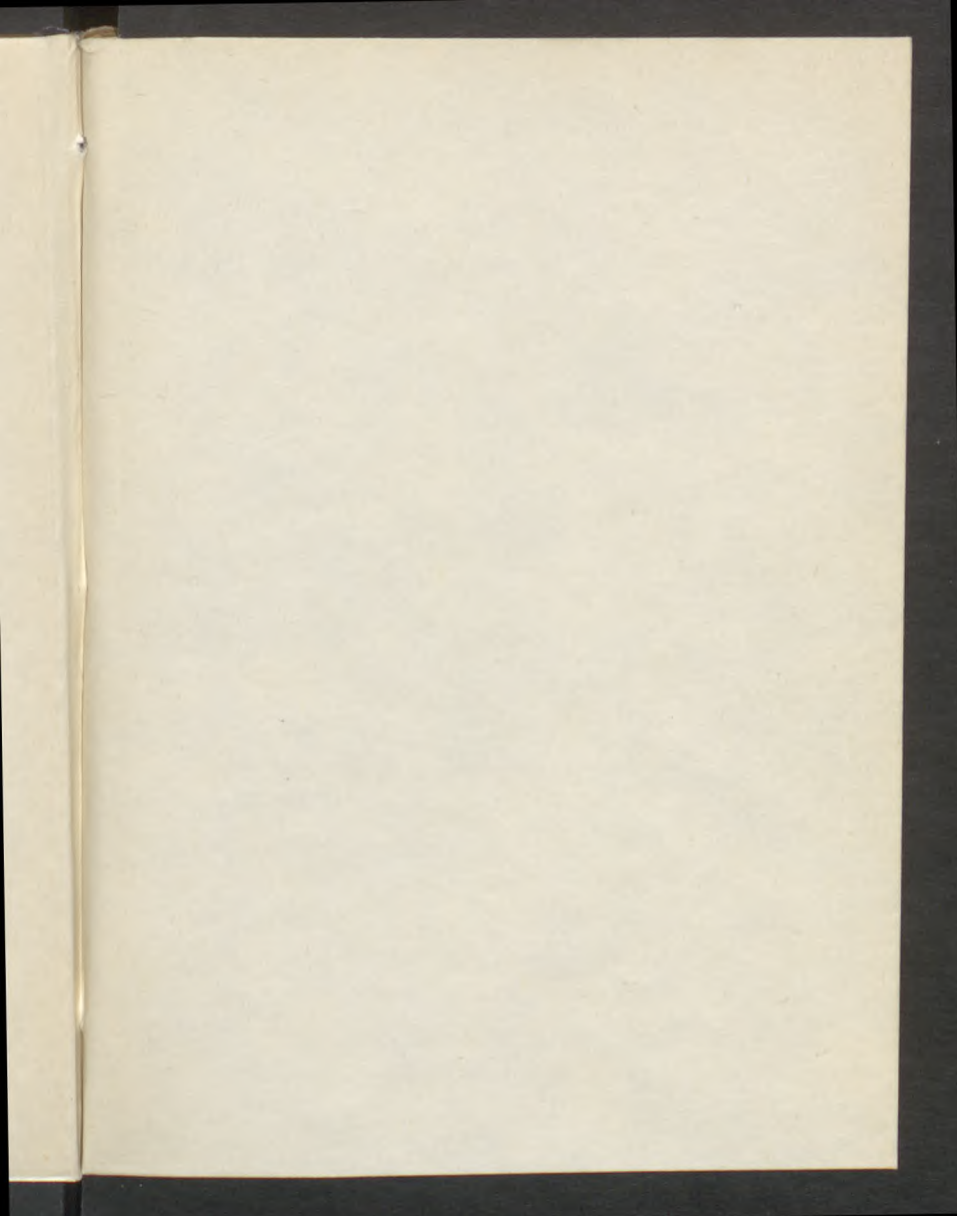

11.244

462

Go

11

be

K
K
H

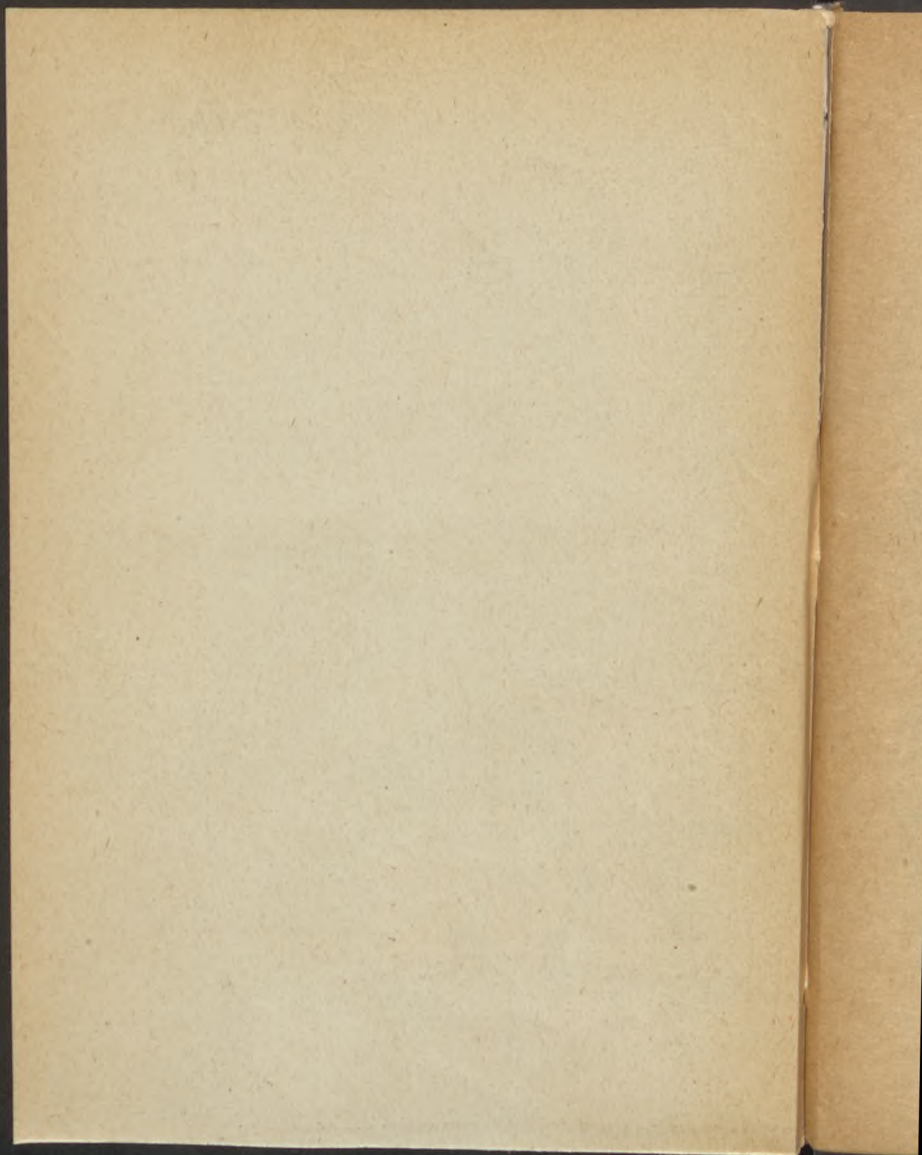
Gosztanyi Ádám

11244

11.244

462.
szám

KISKÁVÉ HABBAL

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ÁDÁM

LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

bc

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények, Budapest 1937.

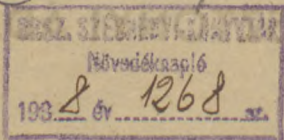
Minden jogot fenntartunk.

A fődelet Faragó András készítette.

Foto: Ufa.

11.244/462

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Tel.: 124-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.90 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg-mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HUNGÁRIA NYOMDA R.-T. BUDAPEST. — Felelős: SCHMIDEK GÉZA.

Hetenkint két Világvárosi Regény jelenik meg!

1.

George Taylor autója megállt a Times Square-on. Egyszerűen nem tudott tovább menni a forgalom miatt. Színházidő volt és az autók, a legragyogóbb limuzinok épúgy, mint a szerény Fordok, csak lépésben haladtak New York színházi negyedében. A Broadway fölött ragyogtak a kialvó és felgyúló reklámfények, megafónok harsogtak, autobuszok zsúfolódtak egymás mellé, kimagasodva az autók tömkelegéből, gépzene harsogott a levegőben, a felhőkarcolók oldalán vetített reklámképek táncoltak többemeletes betűkkel és mindezek felett egy kormányozható léghajó úszottivilágítva és hirdette egy gumigyár pneumatikjainak dicsőségét.

George Taylor az autó belsejében megnézte az óráját és idegesen szisszent fel. Negyedóra múlva felgördül a függöny, kezdődik az előadás. A saját darabjának az előadása. A „Júniusi hold“, aminek ő írta a zenéjét. És el fog késni... Még tíz uccányi távolságot kell megtenni ebben a forgalomban, amit nem lehet tovább kibírni idegekkel.

— 'Álljon meg! — kiáltott a sofőrre.

Kiszállt a kocsiból és az autók közt ugrálva valahogy elérte a gyalogjárót. A járda is tele volt emberekkel, olyan tömeg hömpölygött a Broadwayn, hogy valósággal tolazkodnia kellett, könyökkel tört magának utat, hogy előbbre jusson. Ez a művelet nem nagyon használt szépen vasalt frakkjának, de azért valahogy mégis elérte a 48. uccát és befordult az Adelphi Theatre felé.

A színház előtt a premierek szokott hangulata fogadta.

Ragyogó autók álltak meg egymás után és családatos estélyi ruhába öltözött, felékszerezett, hermelinkabátos hölgyek és szmókingos urak szálltak ki. A vendégek között ismert előkelőségek voltak, politikusok, bankárok, művészek, sportbajnokok és a közélet egyéb kitünőségei, akik rendszerint minden jelentősebb bemutatón összegyűltek, főként azért, hogy megbámulják egymást.

George a mellékajtóhoz húzódott és végigbámulta a közönséget, mielőtt bement a színházba. Biztató jelnek látszott, hogy ilyen szép közönség gyűlt egybe. Ügylátszik, hogy sokat várnak a „Jüniusi Hold“-tól és valahogy előre megéreztek; hogy a ma esti bemutató eseményt fog jelenteni a newyorki színházak történetében...

George Taylornak nem ez volt az első darabja. Bár még alig múlt harminc, már három „musical comedy“-ja, zenés vígjátéka került színre a Broadwayn. Az első kettő is elég szép sikert ara-

tott, de a «Júniusi hold»-tól többet várt, mint eddig...

Még nézte egyideig a színházba tóduló közönséget, aztán bement a színházba.

— Jöjjön ide, kifestem — szólt rá Virginia Armstrong, a szubrett — hiszen maga olyan sápadt, hogy ha kitapsolják és kimegy a színpadra, megijed a közönség magától...

— Hagyjuk ezt — mormolta George Taylor.

De a színésznő nem hagyta annyiba.

— Így nem járkalhat az emberek között. Valaki még azt hiszi, hogy beteg és a mentőket fogja hívni...

A zárt függönyök mögül hallatszott, hogy az orkesztrában már hangolnak a zenészek. Virginia Armstrong is sietve bevonult az öltözőjébe és George Taylor, a zeneszerző, egyedül maradt. Kóristalányok, színpadi munkások, színészek siettek el mellette, némelyik bele is ütközött és bocsánatkérés nélkül rohant tovább.

George úgy érezte, hogy csak útban van mindenkinek. Egyszerre rettentő elhagyatottnak érezte magát. Legalább a managere itt lenne...

De Jack Maurice nem volt látható sehol.

— Ki tudja, hol mászkál! — töprengett George.

Egyébként nem is csodálkozott, hogy a managerét nem látja maga körül. Jacknek az volt a szokása, hogy a kritikus pillanatban mindig eltűnt. Csak akkor bukkant újra fel, mikor az esemény már lezajlott s ő a befejezett tényekkel számolhatott. Így tűnt el az első két darab pre-

mierjén is, hogy akkor jelenjék meg, mikor már felúgtak a tapsok. Akkor aztán büszkén gratulált:

— Ugye, megmondtam?

Egyébként nem csak számítás volt ez nála, hogy ilyenkor eltűnt, hanem babona is. Jack Maurice meg volt győződve, hogy a darabnak nem lehet sikere, ha ő nem eszik meg egypár virslit közvetlenül a függöny felgördülte előtt a színház melletti kis löncsroomban. Ebben a pillanatban is ott ült és már a második párt fogasztotta...

Ezalatt George Tayloron olyan vibráló forróság futott át, mintha villanyáram ütötte volna meg. A különös érzést az okozta, hogy a zenekar befejezte a nyitányt, a függöny szétnyílt és felhangzott az első szám, a Szerenád.

George, aki eddig úgy érezte, hogy a Szerenád, ha zeneileg könnyedébb is, nem sokkal marad el szépség dolgában Beethoven Holdsugár-szonátája mögött, most egyszerre riadt rémülettel eszmélt rá, hogy véleménye valószínűleg kissé túlzott volt. A Szerenád bájosan és szépen hangzott, de George azon sem csodálkozott volna, ha utána egyetlen tapsot sem hall. Ujjjaival a mellénye gombjain dobolt, úgy követte az ütemet s egyszer hangosan felszisszent, mert úgy érezte, hogy az első hegedűs túlkorán vágott be szólójába. De mégis baj nélkül ment le a szám, sőt úgylátszik, tetszett is a közönségnek, mert utána elég szép taps hangzott fel...

George mélyet sóhajtott. Ezen hát túl volnánk! Most jön az a bohókás jelenet, aztán következik Virginia Armstrong duettje a komikussal. Ettől nem lehet várni sokat! Kedves, de nem az a szám, mely az igazi lelkesedést kiváltja.

Hanem majd a nagy szám!

Azt várta izgatottan. Mikor a primadonna, Grace Shirley elkezdte énekelni:

*Some day we'll meet again
And life will be sweet again
Wherever you travel
no matter how far
I'll follow my heart
to wherever you are.*

Végre felcsendült, végre hallotta Grace hangját s utána a lengő virágoknak öltöztetett kóristalányok halk, zümmögő kórusát. Valahogy megérezte a színpalak mögül is, hogy a közönségnek tetszik a dal. Hogy lassan letöri azt a hidegséget, mellyel a premierközönség beül a színházba, a melódia elringatja őket, mint az édes mákony és ellenállhatatlanul a szívükbe lopózik.

Grace Shirley ajkán elhalt az utolsó csengő, magas hang s utána pillanatnyi csend támadt. Egyetlen tenyér se verődött össze.

George testén jeges hidegség futott át.

— Téljes bukás — hasított belé a rémület.

De a csend csak egy másodpercig tartott, amíg a zene szépségétől elbűvölt közönség feleszmélt a valóságra, arra, hogy színházban van.

A következő percben viharos taps csattant fel, amely percekig zúgott s addig nem szűnt meg, amíg Grace Shirley nem kezdett újra énekelni. Meg kellett a számot ismételni újra és újra. A siker a szó szoros értelmében megállította az előadást. Végül is csak erőszakkal — a közönség tiltakozó tapsai ellenére — lehetett folytatni.

Az első felvonás véget ért. Utána újabb tapsorkán zúgott fel. George Taylor érezte, hogy kitérítik a színpadra, ahol kábultan hajlong. Kihátrál a színpadról, de újra vissza kell mennie és hajlongania...

Mikor vége volt az előadásnak, olyan kimerültséget érzett egy pillanatig, hogy azt hitte, összeesik. De nem volt erre ideje, mert a következő percben kezek ragadták meg a kezét, szorongatták, rázták. Elsőnek a producer rohant hozzá gratulálni, aztán a szerzőtársak, a színészek, a színésznők, kóristalányok, színpadi munkások... — mintha az egész világ az ő kezét akarná megszorítani.

Rövidesen egész embergyűrű fogta körül. A kapuig kísérték s amikor már úgy látszott, hogy kiszabadul az embergyűrűből, újabb tömeg rohanta meg: az autogrammkérők serege. Ez már a kapu előtt történt, az utcán, ahol úgy körülfogták, hogy már szinte alig tudott lélegzeni.

Végre is valaki megfogta a karját, kirántotta a tömegből, egy autóba vonszolta, mely elindult velük.

Jack Maurice volt, a managere.

— Na, ugye megmondtam, hogy siker lesz? — jegyezte meg Jack büszkén.

— Hová megyünk most? — kérdezte George.

— A bankettre — felelte Jack, — amit a tiszteletedre ad a társulat.

— Ki rendezte a bankettet? — csodálkozott George.

— Én — felelte Jack szerényen, — jóelőre gondoskodtam róla, hogy nagyobb legyen a hűhó. Az is növeli a sikert.

— De ha tudtam volna — tette hozzá fanyarul, — hogy ilyen minden várakozást felülmúló, igazi siker lesz, akkor megspórolhattam volna a bankett költségeit. Most fizethetem a számlákat...

— Ne búsulj most azon — vigasztalta George Taylor a managerét. — És hol lesz a bankett?

— A Mac Alpin hotel tetőkertjében...

Mikor odaértek a hotelhez és megálltak a bejárat előtt, Jack Maurice hallotta, hogy a járdán valaki a «Some day we'll meet again»-t dúdolja.

— Hallod — súgta Georgenak, — már énekelik... Pár nap múlva már aludni sem tudsz majd tőle...!

2.

— Az ördögét ennek a rádiónak — mondta mérgesen George Taylor, — ki hagyta nyitva?

Álmos volt és nagyot ásított. Dél volt és még nem tudta kialudni magát. És most a rádióból megint a Júniusi hold slágere, a «Some day

we'll meet again» zúdul feléje. És hozzá milyen rosszul éneklí a rádió ismeretlen énekesnőjel

Elesavarta a rádiót és tovább akart aludni, de nem tudott. Az ablak nyitva volt és dacára, hogy háromszobás, saját bútoraival berendezett suiteje a Hotel Lincoln tizennegyedik emeletén volt, az utcáról oda is felhangzott egy rohanó mentőautó sívító szirénája és végkép kizavarta szeméből az álmot.

Aztán hallotta, hogy csöngetnek. A hotel szobalánya hozta a fehéreneműt, a pincér hozta a reggelit és Slim, az inasa hozta a reggeli és a koradélutáni lapokat.

George Taylor átfutotta a lapokat és megint ásított. Sem a spanyol, sem a kínai háború nem érdekelte, hanem csak a színházi rovatot olvasta, ahol dicsérő jelzők emlékeztek meg a Júniusi hold ötszázadik előadásáról. Az egyik lap kritikus a azt is megjegyezte, hogy a Júniusi holdat még a jövő évben is fogják játszani.

George újra ásított. Csodálatosképpen már nem izgatták a dicsérő jelzők, sem az a lehetőség, hogy a zenéjét még két év múlva is játszani fogják. Hisz ez olyan természetes...

Fáradt volt. Nemcsak azért, mert este megint banketten volt — ezúttal a producer rendezte az ötszázadik előadás alkalmából — hanem valami más különös lelki fáradtság is nyomta belülről. A sikert is meg lehet szokni...

És akármennyire örült is a sikernek, valami hiányt érzett.

— Ha ezt otthon látnák! — gondolta tegnap este a banketten, mikor szólásra emelkedett, hogy megköszönje a megtiszteltetést és végignézzet a ragyogó termen.

— Ha ezt otthon látnák...

Budapestre gondolt, ahol született és az ifjúságát töltötte. Mert George Taylort nem hívták mindig George Taylornak. Valamikor, nem is olyan régen, mindössze öt évvel ezelőtt még Szabó Gyuri volt és egy budai kocsmában, mely átalakult mondain helyé, zongorázott. A szülei vidéken laktak, de ő Budapesthez volt kötve. Ott kereste a szerencsáját, de nem találta. Addig nyomorgott, amíg megunta. Kiment Londonba és ott megfordult a sorsa. Persze, ez nem ment olyan egyszerűen. Először csak Bécsbe ment, ott találkozott egy magyar fiúkból álló zenekarral, mely zongorista nélkül maradt. Szabó Gyuri, aki képzett muzsikus volt és nemcsak jól zongorázott, de a szakszofont is kitűnően tudta fujni, beállt a zenekarba. Így került a fiúkkal Londonba, ahol sikerült egy kis dalát népszerűsíteni. Aztán New Yorkba ment, ott azonban csalódás várt rá.

Amerikában nem tudott elhelyezkedni. Idegen világot talált, amely merőben különbözött az európaiktól. Minden más volt, mint amihez eddig hozzászokott. A színházi világ szokásai is újak voltak a számára, az érvényesülés útjai is különböztek azoktól, amiket eddig látott. És rettentő tömeg muzsikust látott maga körül, olyan lélegzetelállító versenybe került, amilyenre nem szá-

mított. Felment egy zeneműkiadóhoz, ahol előadta néhány dalát és azt az ajánlatot kapta, hogy megveszik tőle a melódiát — potom áron. Persze, a dal egy másik zeneszerző neve alatt fog forgalomba kerülni.

Szabó Gyuri — illetve akkor már George Taylor — visszautasította az ajánlatot. Inkább lemondott a dalszerzésről és visszament egy zenekarba játszani. Itt küzködött egy ideig és már-már belenyugodott abba, hogy sose fogja többre vinni. Nem is sejtette, hogy a szerencsés sorsfordulat, mely a magasba röpíti, milyen közel áll hozzá. Egy este a saját szerzeményét játszotta, amikor a szám elhangzása után egy kistermetű, hajlott orrú, fekete ember kérte az asztalához.

— Jack Maurice vagyok — mondta a kis ember. — Mi az, amit az előbb játszott?

George végignézett Jack Maurice-on és bizalmatlanul felelt.

— A saját szerzeményeimet játszottam. Miért, maga talán kiadó?

— Nem — felelte Jack Maurice, — én manager vagyok és nagy embert fogok magából csinálni.

George természetesen nem hitte ezt el az első szóra, de Jack Maurice nem állt meg az első szónál, hanem tovább beszélt, olyan hévvel és szóbőséggel, hogy George végre is elkábult és beleegyezett, hogy Jack nagy embert csináljon belőle.

Jack Maurice másnap este már nem egvedül jelent meg, hanem egy gentleman kíséretében,

aki az N. B. C., vagyis a National Broadcasting Company, a nagy rádiótársaság programrendezője volt. George Taylor szerzeményét másnap már eljátszották a rádióban, aztán ő maga is szerződést kapott, amely szerint minden este tizenöt percet kell játszania az N. B. C. programján.

Ez a tizenöt perc több jövedelmet jelentett Jacknek, mint az egész éjszakai játék a mulató zenekarában, amelyből rövidesen ki is maradt. Most már több ideje volt a komponálásra s nem-sokára elkészült az első zenés darabbal, ami hossz-szas viszontagság után színre is került. Nem volt rendkívüli siker, de mégis megnyitotta számára az utat az igazi nagy siker, a Júniusi hold felé...

Most már elérte mindazt, amiről valaha álmodozott. Sőt már el is fáradt bele. A szüleire gondolt, akik Miskolcon laktak. Hogy örülnének az öregek, ha betoppanna. Aztán Budapestre gondolt, a barátaira, akik ugyancsak irigyelnék, ha meglátnák. Vajjon mit gondolnak most róla?

Tudnak-e a sikereiről?

Erről álmodozott George Taylor az ágyban. Addig álmodozott, míg egyszerre úgy érezte, hogy sajog a szive. A honvágys kónozta, vagy mi?

Csöngettek. Jack Maurice érkezett meg. George akkor már kiugrott az ágyból és a márványos fürdőkádban lubickolt. Aztán kijött selyem fürdőköpenyben.

— Mi ujság, Jack?

— Szerda estére meg vagyunk híva Daffodil szenátor estélyére.

— Szerda estére? — törölte ki a vizet a szeméből George — nem hiszem, hogy szerda estén New Yorkban leszek.

— Hát hol?

— Valószínűleg a tengeren. Utazom Európába az első hajóval...

Jack olyan képet vágott, mint akit fejbeütöttek. Aztán élénken kezdett tiltakozni. Tiszta örültség, ha George most, sikere tetején elhagyja New Yorkot! Mi lesz azzal a filmzenével, aminek megfrására szerződés kötelezi? Mi lesz a szerzői esttel, amit már hirdetnek az ujságok? Mi lesz a...

De Georgenak hiába beszélt. George már felvette a telefónkagylót és egy hajójegyirodával kezdett tárgyalni. Holnapután megy az Oceánia Cherbourgba? Helyes, tessék lefoglalni egy elsőosztályú helyet!

— Kettőt — szólt közbe Jack Maurice.

— Mért kettőt? — nézett rá George csodálkozva.

— Hát csak nem képzeled — mondta Jack, — hogy egyedül engedlek át Európába? Én is megyek...

3.

Hagyjuk el New Yorkot és ugorjunk előre Párisba, ahol most ragyogó délután van. A boulevardokon tolong a sokaság, a Cafe de la Paix terraszán idegenek, főleg amerikaiak, angolok sütkéreznek, az Opera körül rohannak az autók

és az autóbuszok, a Rue de l'Operán ragyognak az ékszerészboltok kirakatai...

Vidámság és jókedv kacag a nyári napsugárban.

A Rue de l'Opera 28. számú ház félemeletén azonban komoly munka folyik.

Itt van Mlle Molinaux híres divatszalonja.

Nem régi cég, csak pár éve kapták fel, de máris erős versenytársa Paquin, Worth, vagy a többi világhíres párisi ruhaszalónnak, melyek a világ női divatját irányítják.

Az előszobában sovány, szemüveges titkárnő fogadja a látogatót. Az íróasztalán levő kis névtábla elárulja, hogy a hölgynek doktorátusa van. A neve: Dr. Bella Linder... Ő az intézet direktorisze.

Linder Bella éppen üzleti levelet diktál a gépírókisasszonynak. De abbahagyja, mert a telefon csöng. Felveszi a kagylót.

Hallgatja egyideig a jelentkezőt, majd azt mondja a telefonba:

— Sajnálom, de Mlle Molinaux nem állhat rendelkezésére, asszonyom. Nagyon el van foglalva. Nem, nem... sajnálom, de nem ér rá.

Még két-három jelentkezőt utasít el, akik mind Mlle. Molinaux-val akarnak beszélni, aztán folytatja az üzleti levél diktálását.

Bent, a teremben, amelynek bejáratát dr. Linder Bella őrzi, ezalatt Mlle Molinaux már a harmadik cigarettát szívta el pusztá idegességből. Vele szemben ugyancsak egy cigarettázó hölgy,

ült, széles florentinkalapban és finom napernyővel a kezében. Chantemps hercegnő volt, aki már félórája kínoztta Mlle Molinauxt, hogy tervezzen számára egy eredeti ruhát, amiben Lord Durrham garden-partyján megjelenhet. Mlle Molinaux szabadkozott, hogy a héten semmiesetre sem ér rá, viszont Chantemps hercegnő ragaszkodott hozzá, hogy a garden-partyn egy eredeti Molinaux-kreációban akar megjelenni.

Mlle Molinaux végre kifáradt a szabadkozásban és elgyöngülten mondta:

— Rendben van, megcsinálom... De csakis önnek, hercegnő. Még nem tudom ugyan, hogyan szakítok időt rá, de meglesz. Elvégre méltányolnom kell, hogy ön mindenáron eredeti Molinaux-modellben akar megjelenni a garden-partyn...

— Köszönöm — mondta Chantemps hercegnő és ellibaggett.

Mlle Molinaux az ajtóig kísérte, aztán visszament a kis női íróasztalhoz és felvette a házátelefőn kagylóját.

— Tizenöt percig senkit sem fogadok... — szólt ki dr. Linder Bellának.

Aztán bevett egy aszpirint, mert úgy érezte, hogy fáj a feje és végigdőlt egy rekamién.

Pihenni akart, ki akart kapcsolódni tizenöt percre az üzlethöz, ebből az őrlő malomból, amelynek körforgása elnyűtte az idegeit.

Pedig fiatal volt, mindössze huszonnyolcéves és öt évvel ezelőtt legfeljebb álmában jutott eszébe olyasmí, hogy valaha francia hercegnők

fognak könyörögni neki, hogy tervezzen ruhát a számukra.

Öt évvel ezelőtt Mlle Molinauxt még egyszerűen Molnár Katónak hívták. Öt évvel ezelőtt Molnár Kató még Budapesten egy Üllői-uti kávécsarnokban segített kiszolgálni. A kávécsarnok egy természetes és kövér hölgy tulajdona volt, akit Ranschburg Linának hívtak. Lina néni a nagynénje volt Katónak, aki vidékről jött fel Pestre, miután a szülei elhaltak. Kató beiratkozott az iparművészetre, ruhatervezést tanult és egyszer díjat is nyert magyaros tervezetű ruháival. De végül mégse sikerült ösztöndíjat kapnia, a tandíjt nem tudta fizetni s így Lina néni kegyelmére szorult. Katónak esténként, mikor a másik kiszolgálólány már elment, a kávécsarnokban kellett kiszolgálni a vendégeket.

Eleinte gyűlölettel csinálta ezt a munkát, de később már nem is bánta nagyon, mert közben megszerették a vendégek és szinte dédélgették. Mindenki szerelmes volt Katóba, ami nem is csoda, mert szép lány volt. Aranyszőke haja és kék szeme, valamint nyulánk termete az amerikai képeslapok álomszerű szépségeire emlékeztette az embert.

Azonkívül szerelmes is volt, ami ott csillogott a szemében és még jobban megszépítette.

Kató egy kopottan öltözött fiatalemberbe volt szerelmes, aki oldalt választotta el hullámos haját, egyébként azonban semmi különös jelenség nem volt rajta. Legalább is Lina néni, aki foly-

Jon a kasszában ült, azt állapította meg a fiatal-
emberről, hogy egészen közönséges, vékonypénzű
fiú, aki kiskávéát iszik habbal és esténként hét óra
felé pontosan megjelenik.

Kató azonban többet is tudott róla. Például azt,
hogy Szabó Gyurinak hívják és hogy egy budai
mulatóban zongorázik. Szegény fiú hajnalig ját-
szik, délután kel fel s ilyenkor indul el az Üllői-
útról a munkahelyére. Azért iszik mindössze egy
kávét, mert ilyenkor még nem nagyon éhes s
különben is a mulatóban ingyen kap vacsorát...

Szabó Gyuri nem mondott bókokat Katónak,
mint a többi vendég, csak úgy nézett rá, olyan
szerelmesen, ami többet mondott mindennél.
Kátón is melegség futott át ettől a pillantástól...

Egyszer-kétszer találkoztak az Üllői-úti kávé-
csarnokon kívül is, de ritkán, mert kevés alkal-
muk akadt.

De ez nem csökkentette a szerelmüket.

Mikor Szabó Gyuri belépett, Kató — még ha a
konyhában volt is — megérezte és elpirult örö-
mében.

És már vitte is a kávé, langyosan, szűrve, hab-
nélkül.

Szabó Gyuri ekkor már ott ült szokott helyén,
az ablak melletti kis asztalnál. Benne is meg-
mozdult valami, mikor látta Katót közeledni a
kávéval. Szép is volt így Kató: kezében a kávé,
szemében a szerelem...

Természelesen sokat nem beszélhettek, mert
néha új vendég érkezett, néha pedig Lina néni

is odanézegetett feléjük. Nem nézett szépen rájuk, mert általában nem nézte jó szemmel az egész barátságot. Hátha még tudta volna, hogy mi történt a fiatalok között azon a néhány estén, amikor titokban házon kívül találkoztak! Hogy eljegyezték egymást! Hogy azon töprengenek, miképpen lehetne megesküdni, bűtort venni, lakást bérelni, összeköltözni! Dehát mindez olyan akadályokba ütközött, amit úgyszólván lehetetlen volt keresztültörni.

Mert hová menjenek lakni, ha Gyuri még az első havi házbért sem tudta fedezni, eltekintve a bűtortól és a berendezés egyéb költségeitől!

Reménytelen volt a helyzet, de ez csak még mélyebbé, még fájóbban édessé tette szerelmüket.

Gyuri elhatározta, hogy külföldre fog menni.

— Meglássá, Kató, hogy sikerem lesz. Pár év múlva híresen és gazdagon visszajövök magáért és elveszem. Akkor már nem lesz probléma a pénz, a bútor, a lakás, mint most... De addig is írok magának minden héten, minden nap...

Ez az ígéret azonban nem nagyon vigasztalta Katót. A szemét fénylő nedvesség öntötte el.

— És ha nem lesz sikere? És ha elfelejt közben? És én hiába várok?...

Gyuri igyekezett megnyugtatóni a lányt, hogy ilyesmitől nincs mit félnie. Egész biztosan sikere lesz és soha, soha nem fogja elfelejteni...

De Kató csak a fejét ingatta. Ő eltemetett volna a szerelem kedvéért minden ambíciót magában, de ha így áll a dolog, akkor jobb, ha

Is utána néz, hogy vigye valamire. Érzi, hogy ha a ruhatervezést folytatná, karriert tudna csinálni. Persze, Budapest kicsi ahhoz, hogy itt bármilyen téren is komoly karriert lehessen befutni. De ha kimenne külföldre!...

— És ha szabad tudnom, hogy akar kimenni? — kérdezte Gyuri kissé idegesen, amiben már némi féltékenység is bujkált. — Van pénze az utazásra?

— Nincs — felelte Kató — egyelőre nincs. De májd csak lesz valahogy. Érzem, hogy nagy nő lesz még belőlem. Persze, nem ebben a környezetben. Ki kell szakítanom magamat belőle.

— És ha szabad tudnom, hová akar menni?

— Még nem tudom, Gyuri. Csak azt tudom, hogy maga is el akar menni, hát én is elmegyek. Maga menjen a saját útján, én is megyek a magamén. Lássuk, ki mire viszi? Aztán pár év múlva találkozunk s ha akkor még mindig szeretjük egymást...

— Micsoda beszéd ez? Tudja, hogy én soha más lányt...

— Tudom, Gyuri. Én se más férfit...

— Erre megesküszik?

— Meg. De minek ehhez esküdni? Elég, ha mindketten érezzük...

Igy vált el Gyuri és Kató. A fiú az első időben sűrűn írt Bécsből és Kató válaszolt is eleinte a levelekre. De aztán elköltözött Lina nénitől és ezt egyelőre nem akarta megírni Gyurinak, mert tudta, hogy féltékeny és haragudna érte. Lina

néni továbbította a leveleket, amelyek mind ritkábbá váltak, végül pedig — válasz hiányában — teljesen elmaradtak.

Kató ekkor már Párisban volt, ahol hóna alatt a ruhatervek mappába gyűjtött rajzaival járta sorra a ruhaszalónokat, hogy eladjon egyet-egyet belőlük. Nehéz volt a kezdet s amíg leküzdötte, nem volt kedve írni Gyurinak. Mikor hónapok múlva mégis válaszolt, a levél visszajött. A címzett már akkor nem lakott ott, rég másfelé járt. Így szakadt meg köztük a levelezés, így lett vége a nagy szerelemnek ...

Molnár Kató, helyesebben Mlle Molinaux végigdőlt a rekamién és behunyta a szemét. Kikapcsolódott pár percre az üzletből, elfelejtette Chantemps hercegnőt és a többi előkelő hölgyeket, akik mind arra vártak, hogy ő tervezzen ruhát a számukra és gondolatban visszazárlt Budapestre. Vajjon mit csinál Lina néni? Ugyan kik járnak most oda? És általában milyen élet lehet most Pesten? Furcsa, hogy csak mint egy régi álom tér vissza eléje a város képe, ha behunyja a szemét.

És Gyuri? Vajjon mit csinál? Sikerült-e neki valami? Vagy visszatért Pestre és kereste? Jó lenne megkérdezni Lina nénitől. Dehát levélben nem lehet, még nagy dolgot csinálna belőle. Pedig nem fontos, csak éppen szeszélyből támadt fel benne a kíváncsiság ...

Ez a szeszély azonban mindjobban hatalmába kerítette. Mire a tizenöt perc letelt, már sajgó honvágyat érzett...

Mikor megberrent a háztelefon tompa csengője és dr. Linder Bella jelentette, hogy egy selyemgyár képviselője óhajt vele tárgyalni, Kató, illetve Mlle Molinaux úgy érezte, mintha egy gyönyörű álomból rázták volna fel.

A selyemgyár képviselőjét még fogadta, aztán becsöngette dr. Linder Bellát.

— Kérem, telefonáljon a La Bourget repülőtérré. Péstre akarok menni.

— És a rendelések — kérdezte Bella ijedten — mi lesz Chantemps hercegnő ruhájával?

— Nem tudom, nem bánom...

— Botrányt fog csinálni.

— Hát csináljon botrányt.

— Elveszítjük a legjobb vevőnket.

— Marad elég.

— De a hercegnő magával fog vinni másokat is. Tudja, hogy milyen befolyása van a társaságban...

Mlle Molinaux gondolkozott egy pillanatig, aztán felsóhajtott.

— Jó, a hercegnő ruháját még megtervezem. És elintézem a többi dolgot is a hét végéig. De a jövő héten szabad akarok lenni. Maga átveszi majd a szalon vezetését egy-két hétre. Nekem pihenni kell, az orvos is mondta, mert különben idegösszeroppanást kapok... A jövő héten elutazom...

4.

Mlle Molinaux megérkezett Pestre és megszállt a Ritzben. Alig hozta rendbe magát, egy újságíró jelentkezett, hogy meginterjuvolja a divatkirálynőt, Mlle Molinauxnak azonban nem volt kedve nyilatkozni. Visszaüzent, hogy fáradt és egyelőre nem fogad senkit.

Kinézett az ablakon, amely a Dunára nyílt. Nézte egyideig a táncoló napsugarakat, a kis fehér felhőket, amik a budai hegyek fölött úsztak és egyszerre mohó türelmetlenséget érzett.

Az Üllői-útra akart menni. Lina nénit akarta látni, akit nem is értesített a jöveteléről. Hogy meg lesz lepve, ha meglátja! Öt év után! Lement, taxiba ült és megmondta a soffőrnek a címet.

Útközben a kíváncsiság izgalma fogta el. Vajjon megvan-e még a kis kávécsarnok? Vajjon ott találja-e Lina nénit? Hiszen két éve, mióta pénzt küldött neki, nem is hallott róla.

A taxi megállt vele.

Kató kiszállt a taxiból, kifizette a soffőrt és kissé habozva belépett a helyiségbe.

Lina néni kövérebben és terebélyesebben, mint valaha — most is ott ült a kasszában. Nem ismerte meg vendégét az első pillanatban, de aztán kiragygott az arca és elkiáltotta magát:

— Kató!

Lina néni természetesen örült, hogyné örült

volt! Nemcsak azért volt boldog, hogy látta Katót, aki elegáns és szép volt, hanem azért is, mert remélte, hogy kap tőle valamit. Hiszen két év előtt is, mikor kért tőle háromszáz pengőt az átalakításra, milyen hamar megjött a pénz!...

Várta, hogy Kató nemsokára előjön vele, hogy milyen ajándékot hozott. Ehelyett azonban a leány körülnézett, mintha számon akarná kérni, hogy mi történt azzal a háromszáz pengővel, amit annakidején küldött.

— Azt hittem, Lina néni, hogy átalakította az üzletet.

— Nem lehetett, fiam — mondta Lina néni panaszosan — elment a pénz a betegségekre...

És rögtön panaszkodni kezdett, hogy köszvény van a lábában és mindenféleképp próbálta már orvosolni, de semmi sem segít.

— Nemcsak az a pénz fogyott el — sóhajtozott —, de még adósságot is csináltam...

— Mennyit? — kérdezte Kató.

— Százötven pengő tartozásom van, amit se hogy se bírok kifizetni.

— Jól van — mondta Kató nagylelkűen — majd kifizetem...

Lina néni szeme felragyogott, Katóé azonban elborult. Mégegyszer körülnézett a helyiségben, nézte a nem túlságosan tiszta márványasztalokat és némi kis csalódást érzett. Hát ezért jött ide?

Dehát tulajdonképpen mit várt, mit remélt ettől a látogatástól? Semmit. Csak viszont

akarta látni az ifjúságát, a helyet, ahol egyszer olyan szerelmes volt... Titokban azt remélte, hogy valami talán történni is fog. Valami romantikus dolog, ami visszafiataltja a szívét öt évvel. De mindez olyan nevetséges csacsiságnak látszott e pillanatban, hogy szinte szégyelte magát érte. Eszébe jutott Szabó Gyuri, de restelt kérdezősködni felőle.

Mindenféléről beszélt Lina nénivel, csak éppen róla nem.

Végre is Lina néni hozta szóba.

— Emlékszel arra a fiúra?

— Melyikre? — tetette magát Kató, mintha nem tudná, miről van szó.

— Arra a zenészre, a Szabó Gyurira...

— Igen, emlékszem — felelte Kató megdöbbenéssel a szívvel — mi van vele?

— Nem tudom — mondta közönyösen Lina néni — csak éppen kíváncsi voltam, hogy emlékszel-e?

— Hogyne. Hiszen eleinte leveleztünk is. Maga küldte utánam a leveleit, Lina néni, nem emlékszik?

— Hogyne, hogyne...

— Vajjon mi lehet vele?

— Mi lenne? — mondta kissé epésen a néni, aki sosem szívelte valami nagyon a fiút — biztosan állás nélkül van. Ma mindenki állás nélkül van...

— Ezt nem hiszem — rázta a fejét Kató — remélem, hogy vitte valamire. Hiszen mindig

Olyan ambiciózus volt. Utoljára Bécsből írt, valószínűleg nincs is Pesten...

— Nyugodt lehetsz, hogy Pesten van — mondta Lina néni, aki szeretett ellenkezni. És hogy hitelt adjon szavainak, még hozzátette:

— Láttam is egyszer a Köruton, mikor bevásárolni mentem...

— Mikor?

— Ezelőtt három hónappal.

Ez ugyan nem volt igaz, dehát Lina néni könnyen segített magán, hogy ne maradjon hazugságban. Hirtelen úgy képzelte, hogy csakugyan látott egy fiatalembert, aki hasonlított Szabó Gyurihoz.

— Na, ha egyszer bejön — ábrándozott Lina néni — elmondom, neki, hogy mi lett belőled. Képelem, hogy fog csodálkozni... Ha megtudja, hogy mennyi pénzed van, mindjárt újra szerelmes lesz beléd...

— Ne mondjon neki semmit, Lina néni. Mondja, hogy nem tud semmit rólam...

— Dehát miért?

— Mert ha itt van Pesten és eddig nem érdeklődött... — kezdte Kató, de nem fejezte be a mondatot. Eltűnődött.

— Ha mégis bejönne — mondta aztán — értesítsen, Lina néni. És ne meséljen neki semmi olyasmit, hogy karriert csináltam, hogy gazdag vagyok és más ilyen csacsiságot...

George Taylor először is Miskolcra utazott, ahol az anyját, özv. Szabó Mártonnét látogatta meg. Egy hétig tartózkodott Miskolcon, aztán visszatért Budapestre, ahol már Jack Maurice várta a Hungária-szállóban.

Jack egy halom táviratra mutatott.

— Ajánlatok — mondta bosszúsan — ajánlatok mindenfelől. Nem tudom, mit csináljak velük. Ja, igen, hogy el ne felejtsem, jövő héten az állatkerti hangversenyen fogsz dirigálni...

— Szó sincs róla — felelte Gyuri — nem dolgozni jöttem ide, hanem pihenni.

A tükör előtt állt elegáns, új ruhájában, amelyet legutóbb csináltatott és a legszebb selyemnyakkendőjét vette fel.

Közben odaszólt Jacknak:

— Bérelj egy autót.

— Taxi!?

— Nem! Limuzint. Soffőrrel.

— Mi a csudának?

— Csak.

Jack Maurice ránézett, gondolkozott egyideig, aztán megcsóválta a fejét.

— Nő van a dologban.

— Persze, hogy az — nevetett George.

— Most már igazán elmondhatod... Egész úton titkolódtál, de remélem, hogy most végre mégis elmondod...

Gyuri habozott először, de aztán mégis el-

mondta az esetét Katóval. Jack felháborodva csapta össze a kezét.

— És ezért jöttünk mi Pestre?

George csak nézett maga elé álmodozva.

— Lehetséges, hogy férjhez ment. De nem valószínű... Vajjon vár-e rám? Vajjon szeret-e még?

— Hogyne — nyugtatta meg Jack — különösen, ha meglát majd ebben az elegáns ruhában. És meglátja, hogy limuzinon érkezel a kávécsarnokba. És megtudja, hogy mi lett belőled! Hogy azonos vagy George Taylorrall! Még ha közben el is felejtett volna, egyszerre újra szerelmes lesz beléd...

— Igaz — komorodott el Gyuri — ha megtudja...

Elgondolkozva süppedt bele egy fotelbe, majd hirtelen azt mondta Jacknek:

— Rendeld le az autót. Nem kell...

— Na, hála istennek, csakhogy megjött az eszed és lemondál erről az ostobaságról. A mulat úgysem lehet feleleveníteni. Igazán nem lett volna értelme, hogy odamenj...

— De odamegyek, megkeresem Katót. Csakhogy nem limuzinon és nem ebben a ruhában. Nem George Taylor fog találkozni vele, hanem Szabó Gyuri. Szerezz nekem egy kopott ruhát.

— Honnan szerezzek?

— Szóval nem akarsz segíteni?

— Őszintén szólva, nem adom hozzájáruláso-mat ehhez a kalandhoz. Az ilyesmitől olyan

kellemetlenség származhatik, amit te nem engedhetsz meg magadnak.

— Jó, ha nem segítsz, majd segítek én magamon. Elvégre lehet még Pesten egy kopott ruhát szerezni.

Az ajtón kopogtattak. A szálloda managere jött be.

— Azért jöttem, hogy megnézzem, rendben van-e minden. Meg van elégedve mester a lakosztályával?

— Igen.

— Nagyon örülök! Óhajt a mester még valamit?

— Nem, köszönöm. Minden rendben van. Azaz, ha lenne szíves...

— Mit, kérem? Tessék parancsolni.

— Mondja kérem, tudna nekem valami viselt ruhát adni?

— Tessék?

A szállóigazgató elképedve nézett a vendégére. Hozzá volt ugyan szokva a híres emberekhez és tudta hogy a nagy művészeknek gyakran vannak különös bogaraik, de ez mégis meglepte. Egyideig szóhoz sem tudott jutni, de aztán eszébe jutott, hogy Schiller csak úgy tudott költönni, ha romlott almát szagolt. Lehet, hogy George Taylor komponálni akar s azért kell neki kopott ruha.

— Kérem — mondta végül udvariasan —, majd felküldök egy szabót...

Pár perc múlva megjelent a szabó egy öltözet

ruhával. Gyuri felpróbálta a ruhát, de úgy találta, hogy túlságosan jól áll rajta.

Finnyásan kérdezte:

— Kopottabb ruhája nincs?

A szabó furcsán nézett különös vevőjére.

— Kérem — mondta végül habozva —, van egy, de annak rojtos a nadrágja...

— Nem baj, az éppen jó lesz...

Végre megkapta a ruhát, felöltötte és elégedetten nézte meg magát a tükörben. Most igazán nem sokat különbözött attól a Szabó Gyuritól, aki öt évvel ezelőtt elindult Budapestről a nagyvilágba...

Amikor kilépett a szálló kapuján, érezte, hogy a portás gyanakodó pillantással bámul utána. De ez nem bántotta.

Gyalog indult az Üllői-út felé.

Még csak hat óra volt és nem akart hét előtt odaérni.

— Kis séta az egész — gondolta magában — és megtakarítom a villamospénzt.

Mintha a régi Szabó Gyuri gondolkozott volna helyette.

— Hétre szépen odaérek. Épúgy, mint régen.

6.

Belépett a kávé mérésbe.

A kasszában ott ült a terebélyes Lina néni, de nem ismerte meg rögtön a vendéget. Hiszen évek óta nem látta...

De amire Gyuri leült az ablak mellett lévő sarokasztalhoz és egy csésze kávéért kért, Lina néni ismerősnek találta az arcát, aztán egyszerre eszébe villant:

— Hiszen ez Szabó Gyuri!

Nem kiáltott fel meglepetésében és nem sietett oda üdvözölni sem. Ehelyett kikászálódott a pult mögül s amennyire kövér termete engedte, kisietett az utcára. A szomszéd trafikba ment, hogy telefonáljon Katónak.

Boldogan és izgatottan emelte le a telefonkagylót és tárcsázta fel a Ritz számát. Annak örült, hogy érdekes ujságot mondhat és valami szolgáltatást tehet Katónak. Ez valószínűleg újabb pénzt jelent. Talán arra is rá lehet bírni Katót, hogy ne csak az adósságokat fizesse ki, hanem külön is adjon száz pengőt. Talán azt lehetne mondani neki, hogy a köszvénye kiújult...

Aztán megijedt. Hát ha Kató nincs is otthon?...

— Halló!

Kató otthon volt, már hallatszott is a hangja a telefonban.

— Mi ujság, Lina néni?

— Itt van — lihegte Lina néni a telefondrótt másik végén — pár perccel ezelőtt bejött és kis kávéért rendelt habbal.

Csodálatosképpen Kató nem kérdezte, hogy kiről van szó? Tudta nagyon jól, hogy Szabó Gyuriról és izgatottságában elfelejtkezett arról, hogy tetesse magát.

— Jól van, mindjárt ott leszek. De addig le-

hetőleg ne beszéljen vele, Lina néni. Ha kérdezősködik is, ne mondjon semmit rólam...

De Szabó Gyuri nem kérdezősködött. Mikor Lina néni visszament, a fiatalember még mindig ott ült az ablak mellett lévő sarokasztalnál és szemmelláthatólag csalódott arckifejezéssel kavargatta a kávéját.

Aztán belekóstolt a kávéba. Nem volt rossz, régi ízek kavarohtak a kávéban, de ez nem elégtette ki. A kávécsarnok szegénysége nyomasztólag hatott rá és kissé már meg is bánta, hogy idejött.

Félszegül érezte magát. Nézte az esetlen kiszolgálólányt, akinek vörös, nagy kezei voltak és elment a kedve attól, hogy Kató után kérdezősködjék.

Ránézett a kövér Ranschburgnéra, aki mereven ült a kasszában, olyan kifejezéstartalannal, amelyen egyáltalán nem derengett a felismerés fénye.

Menjen oda hozzá és mutakozzék be neki? Idézzé emlékezetébe a multat és kérdezősködjék Katóról? Nevetséges dolog az egész! Ami volt, elmúlt, nem lehet újra felidézni. Ő kiröppent ezeknek az embereknek az életéből, az élete más vágányra futott, kiszaladt a messzeségbe, míg ezek most is ott vesztegelnek, ahol voltak. Mi történhetett Katóval? Annyi bizonyos, hogy nincs itt, talán férjhez ment s valószínűleg csak elcsúfítaná az emlékezést, ha most megtudná, hogy mi van vele?

Mit tegyen? Keljen fel és menjen el, anélkül, hogy egyáltalában kérdezősködnék? Bizony, talán ez lenne a legjobb...

Melankolikusan bámult ki az ablakon az utcára, ahol villanyosok csilingeltek, taxik robogtak és szegényesen öltözött emberek mentek a járdán.

— Parancsol egy ujságot? — kérdezte a kiszolgálólány.

— Nem kérek.

Azt akarta mondani, hogy «fizetek», de aztán meggondolta magát.

— Kérek még egy kávét — mondta némi habozás után.

Nem azért kérte a kávét, hogy megigya, csak hogy kis haladékot adjon magának.

A kiszolgálólány elsietett. Lina néni is kiment a konyhába, mert éles fülével meghallotta, hogy taxi állt meg a ház előtt és a konyha udvari ajtaja csapódott, szóval valaki hátulról bement a konyhába. Nem csalódott. Kató érkezett meg kipirultan...

— Itt van még? — súgta.

— Igen. Ott ül a sarokban. Még egy kávét rendelt...

Kató körülnézett.

— Van egy tiszta kiszolgáló ruha itt? Megvan a kék kötényem?...

— Itt kell lennie a szekrényben...

Gyuri hallotta a suttogást a konyhában és mérgelődött. Már tíz percé is van, hogy rendelte

a kávét és még mindig nem jön. Micsoda gyatra kiszolgálás...

És senki sincs a boltban, vendég se jön, milyen unalmas ez az egész! Minek is maradt itt? Legjobb lesz, ha fizet és elmegy.

Kocogni kezdett a poháron.

Most végre megjelent a kiszolgálólány a kávéval. De hiszen ez nem az, aki az előbb volt. Ennek gyönyörűen fésült, hullámos szőke haja van, karcsú termete és kék szeme az amerikai képeslapok álmodozó szépségeire emlékezteti az embert. És hogy ragyog a szem! A kezében kávé, a szemében szerelem...

Hiszen ez Kató!

Szabó Gyuri felugrott.

— Kató!

— Gyuri — rebegte a lány és letette a kávét, ami kissé bizonytalanul ingott a kezében. Aztán nyugodtabb, közvetlen hangon kérdezte:

— Hogy van, Gyuri? Mit csinál? Rég nem láttam...

A férfi nézte a lányt csillogó szemmel. Nem lett csúnyább Kató, arról szó sincs. Az évek nem loptak le semmit a szépségéből...

Gyurinak mégis elborult a szeme, ahogy nézte. Valami lehangolta, maga sem tudta, hogy mi. Talán az, hogy ott látta a lány kezében a tálcát. Kató élete semmit sem változott: még mindig itt van, még mindig kiszolgál, mint akkor...

Ugyanakkor Kató is csalódást érzett. Az első

pillanatban megdobbant a szíve, ahogy Gyurit meglátta, de aztán észrevette a fiú kopott ruháját, ami világosan mutatta, hogy nem ment jól a sora az elmúlt időkben. És ez lehangolta, elszomorította Katót. Hiába volt valaha szerelmes Gyuriba, hiába gondolt rá annyiszor álmodozva, ahogy most meglátta, a szürke valóság meghökentette, keserűen kijózanította.

Ugyanakkor észrevette a fiú arcán a csalódást.

— Mi az, Gyuri? Nem is örül, hogy lát?

— Dehogynem — hebegte a fiú zavartan — hiszen azért jöttem ide...

— De elég soká... Mért nem jött eddig?

— Izé... — dadogta Gyuri szánalmasan —, mindig közbejött valami... az élet olyan furcsa... hiszen tudja, hogy van...

— Tudom — bólintott Kató — de azért írhatott volna!

— Hiszen maga nem válaszolt.

— Mindegy, azért maga írhatott volna újra!

Gyuri elképedt erre a logikára. Nem tudott mit válaszolni és a beszélgetés egy pillanatra megakadt. Kató azt akarta kérdezni, hogy Gyuri mióta jött vissza Pestre és mit csinál itt azóta? De aztán mégse kérdezte, mert akkor Gyuri is kérdezősködni kezdett volna s neki is beszélni kellett volna az elmúlt öt évről. Ezt pedig el akarta kerülni, mert nem szeretett volna hazudni. De mégse kerülhette el, mert a fiú csalódottan bevallotta.

— Őszintén szólva, Kató, nem hittem volna, hogy itt találom. Hiszen annyi ambíció volt magában. Arról beszélt, hogy ki akarja magát szakítani ebből a környezetből. Igazán nem hittem volna, hogy még mindig itt van és kávét szolgál ki azóta is...

Kató elvörösödött. De nem a szerelemtől, hanem a méregtől. Minden szerelem mellett is, amit Gyuri iránt érzett, olyan indulat fogta el, hogy szerette volna megütni. Ilyet mondani neki! Hogy ő nem vitte semmire!

— Én?... — nyelt nagyokat — hogy én nem vittem semmire?...

Már a száján volt, hogy elkezdjén dicsekedni és elmondja, hogy mi lett belőle. Hogy ő nem más, mint Mlle Molinaux, a párisi divat koronázatlan királynője. De hirtelen lehült. Mért kezdjen el védekezni Gyuri előtt? Hogy jön a fiú ahhoz, hogy az ő életét számonkérje? Azért, mert szerette valamikor? Igen, lehet, hogy most is szereti, de ha akármilyen szerelmes is lenne belé... mit kezdjen ő, Mlle Molinaux egy ilyen elesett, kopott férfival?

Újra végignézett a fiún és szomorú lett az arca.

— Ami azt illeti, Gyuri — mondta csendesen — maga se dicsekedhet éppen.

— Én?... — hebegte Gyuri — én, az más...

— Miért más? Maga talán olyan sokra vitte? Akkoriban legalább nem volt rojtos a nadrágja; mint most...

Gyuri meglepődött, egy pillanatig arra gondolt, hogy felfedi magát, de aztán lenyelte, amit mondani akart. Végig kell játszani a szerepet! Ha így szegényen nem kell a lánynak, akkor nincs értelme, hogy a sikerei emlegetésével, a pénzével hódítsa meg!

— Hát — mondta kesernyésen — ilyen az élet... Dehát maga se sokat vethet a szememre.

— Én... — mondta mérgesen Kató — én... az más. Én csak egy lány vagyok... Mit csinálhat egy nő? De maga férfi! Ha maga igyekezne, ha maga igazán tehetséges lenne...

— Hogy én nem vagyok tehetséges? — hördült fel Gyuri — ezt mondja nekem, mikor öt év után végre találkozunk?

— Igen, mert ha tehetséges lett volna...

Gyuri már nem is akarta hallgatni tovább. Mi értelme van a további veszekedésnek? Kató nem állta ki a próbát. Csúfos bukás lett a kísérlet vége. A szegénység veszekedik és megöli a szerelmet...

Különben is mit keresne ő, George Taylor, a világhírű komponista ebben a kis kávécsarnokban? Még ha szeretné is Katót, mit kezdjen ezzel a szegény kis kiszolgálólánnyal?

— Fizetek — mondta energikusan.

És hátranyúlt az erszényéhez. Kihúzta, bepillantott, de rögtön össze is csukta zavarodott arccal. A tárcájában nem volt aprópénz, csak százdolláros bankjegyek. Ezt mégsem mutathatja Kató előtt. Magyarázni kellene, le kellene

leplezni magát... és az kínos lenne. Be kellene vallani, hogy milyen komédiát játszott. Persze, Kató a pénz látlára megváltozna, dehát kinek kell az olyan szerelem?...

A lány észrevette a zavarát. És gúnyosan lebiggyedt a szája.

— Persze, sejthettem volna! Még a kávéját sem tudja kifizetni!

Ezt mélységes lenézéssel mondta Kató, de ugyanakkor valami összeszorította a szívét. Szánalmat érzett, hirtelen mélységesen megsajnálta a fiút.

Hiszen szerették egymást valaha. Talán nem is tehet róla Gyuri, hogy nyomorban maradt. Ki tudja, milyen körülmények tartották vissza a sikertől? A szerelem támadt fel benne, de Kató eltagadta önmaga előtt és arra magyarázta, hogy csak sajnálja a fiút.

— Várjon — mondta Gyurinak — majd én kifizetem maga helyett.

— Hogy képzeled azt?! — vörösödött el Gyuri — csak nem gondolja, hogy elfogadom!

— Ugyan ne okoskodjék. Nem olyan nagy összeg az egész. Várjon egy pillanatig...

Elsietett a konyha felé és nemsokára visszatért a kezében egy finomművű retiküllel.

— Itt van, Gyuri, adok két pengőt, aztán fizessen a kasszánál. Ne lássa Lina néni, hogy nincs pénze...

Belenézett a retiküljébe, egyik rekeszt a másik után nyitotta ki, de nem került elő a pénz.

Hiába kotorászott a retiküljében, nem talált benne semmiféle aprópénzt. Csak a Bank de France hitellevelét, mely nyomorult harmincezer frankra szólt. Dehát mit csináljon azzal?..

Elvörösödött.

— Úgy látom, magának sincs valami sok pénze — mondta Gyuri gúnyosan.

— Nincs — vallotta be Kató szégyenkezve, aztán magyarázatként mentegetőzve hozzátette: — még nem gyűlt össze annyi borralalól! Nem is hinné, milyen smucigok itt a vendégek...

Gyuri hirtelen úgy érezte, hogy valami megsajdul a szívében. Sajnálni kezdte a leányt. Hiszen szerette valamikor. És szegény még mindig itt kínlódik, míg őt a siker felrepítette a magasba és elhalmozta minden jóval. Ha nem is valók többé egymáshoz, segíteni kellene a lánynon. Mit tehet róla szegényke, hogy az élet ilyen rosszul bánt vele?...

Kató szava riasztotta fel és térítette vissza a pillanatnyilag legfontosabb problémához: a kávé kifizetésének megoldásához.

— Nincs más hátra — mondta szomorúan — majd szólok Lina néninek, hogy hitelezze magának a kávé kis időre. Szégyellem ugyan, dehát nincs más megoldás...

Gyuri felállt.

— Holnap eljövök és kifizetem — ígérte szílán.

A kassza felé nézett és megkönnyebbülve látta, hogy Lina néni még mindig nem jött visz-

sza a konyhából. Ez jó alkalom volt, hogy kisorsranjon az üzletből.

— Várjon meg a kapu alatt — sügta Kató.

Gyuri megállt kint az utcán és elmosolyodott. Nahát, ez igazán furcsa volt. Nem tudta kifizetni a kávéját és Kató akart segíteni rajta. Ez jól esett. Mégis csak megérdemelné ez a lány, hogy felkarolja és ha nem is veszi el feleségül, legalább valahogy gondoskodják róla...

Ezen gondolkozott, amikor Kató megjelent és halkán mondta:

— Elintéztam a fizetés kérdését...

— Köszönöm — felelte Gyuri szórakozottan, mintha egész máson járna az esze. Kicsit még töprengett, aztán óvatosan kérdezte a lánytól:

— Mondja, Kató, hogy lehetne magán valahogy segíteni?

— Rajtam? Miért akar maga rajtam segíteni?

— Mert... mert sajnálom. Mégsem cél az, hogy örökké itt szolgálja ki a kávé a Lina néni kávécsarnokában. Valamit kellene csinálni. Ha segíteni tudnék...

— Hogy tudna maga segíteni?

— Hát... igaz, hogy nem tudok, de talán... Mondja, maga valamikor arról ábrándozott, hogy karriert tudna csinálni, mint ruhatervező... Mondjuk, ha szalonja volna... Akar még ruhát tervezni?

— Dehogy akarok — kiáltotta Kató mérgesen — torkig vagyok vele! Azt hiszem, idegrohamot kapnék, ha most...

Észrevette, hogy majdnem elszólta magát és mentegétfődzve javította ki.

— Azaz úgy értem, hogy... rég elfelejtettem a ruhatervezést...

— Hm... — gondolkozott tovább Gyuri, — akkor talán... mondjuk, nyitna egy önálló kávécsarnokot. Valami elegánsabb vidéken...

— Nem, nem — védekezett Kató, — miből is nyitnék? Nem álmodozom ilyesmiről. Ahhoz pénz kellene.

— Mennyi?

— Sok. Talán ezer pengő. Vagy több is... Honnan vegyem? Dehát ne beszéljünk erről. Beszéljünk inkább magáról Gyuri. Mit lehetne magával csinálni?

— Velem? Nem kell velem semmit sem csinálni.

— Dehogynem. Hát kihalt magából minden ambíció? Magának le kell ülni és komponálni valamit.

— Komponáljon az ördög — kiáltotta Gyuri mérgesen, — egyelőre pihenni akarok...

Aztán, hogy észrevette a lány csodálkozó pillantását, gyorsan kijavította magát.

— Azaz... hol vagyok én a komponálástól! Ahhoz hangulat kell. Úgy érzem, hiába is ülnék most hozzá...

— Értem — mondta gyöngéden a lány, — magának most elsősorban a mindennapi kenyérről kell gondoskodni. Ez az első! Mondja, mi lenne, ha egy kis zenekart állítana össze? Maga

annakidején ezzel a gondolattal is foglalkozott.
Hát mért nem teszi?

— Miből? — védekezett Gyuri — ahhoz pénz kellene. Legalább ezer pengő...

— Hm... — gondolkozott el Kató. Aztán hozzásimult a fiúhoz.

— Ne búsuljon, Gyuri. Majd csak lesz valami...
hogy...

7.

Kató kicsit kedvetlenül nézett végig a szobán, ahová Lina néni bevezette.

— Itt lakhatsz, ha akarsz... Ez a szoba egészen különálló...

Hát bizony nem hasonlított a Ritz lakosztályához. Kicsit sötétes volt és ha nem is volt éppen piszkos, az öreg, kopott bútorok szűkölködésről beszéltek...

Lina néni észrevette Kató arcán a kedvetlenséget.

— Dehát mért akarsz idejönni lakni egyáltalában? Nem neked való már ez. Mi értelme van ennek?

— Értse meg, Lina néni. Hátha Gyuri haza akar kísélni! Nem tilthatom meg neki, mert megghasadna a szíve. És nem mehetek be abba sem, hogy a szállóba kísérjen el. Nemcsak azért, mert akkor meg kellene magyarázni mindent, hanem egyébként is kellemetlen volna. Képzelje el, hogy elkísér a Ritzbe — rojtos nadrágban!

Nem mutatkozhatom nyilvánosan egy olyan kopott alakkal...

— Hát rázd le. Ez nagyon egyszerű. Csak nem vagy szerelmes belé?...

— Persze, hogy nem — tagadta Kató, ám a pirulása épp az ellenkezőjét bizonyította. — Csak segíteni szeretnék rajta — a mult kedvéért!

— Jó, jó, csak vigyázz — óvta Lina néni, — ha megtudja, hogy mennyi pénzed van, akkor sose megy le a nyakadról...

Kató mérgesen nézett a nénjére.

— Nem erről van szó! — mondta idegesen. — Hogy maga milyen csacsi néha, Lina néni.

Ugyanekkor Gyuri izgatottan tanácskozott a managerével.

— Most szedd össze az eszedet, Jack, — biztatta, — találj ki valamit, hogyan segíthetnék rajta? Szeretnék legalább valami kis üzletet nyitni neki. Ennyit igazán megérdemel, ha másért nem, azért, mert a multban igazán szererett. Azt hiszem legegyszerűbb, ha felajánlom neki a pénzt és megmondom az igazat, hogy George Taylor vagyok...

— Megőrültél — hördült fel Jack, — még csak az kellen! Akkor nem elégszik meg azzal, hogy kávécsarnokot nyitsz neki, hanem követelni fogja, hogy vedd el feleségül...

— Gondolod?...

— Egészen biztos. Hamarosan jogi alapot is fog találni rá. Hiszen valamikor megígérted, hogy feleségül veszed. Illyesminek pedig nem te-

hetjük ki magunkat. Épp ezért nem szabad elhamarkodni semmit.

— Hát eszelj ki valamit, hogy juttathatnék pénzt neki, anélkül, hogy elárulnám magamat?

— Várj, mindjárt kitalálok valamit. Hagyjál csak kissé gondolkozni... Megvan! Mi lenne, ha például a kislány nyerne egy-két ezer pengőt sorsjegyen?

— Hát azt hogy tudod elintézni?

— Nagyon egyszerűen — felelte Jack és elkezdte mesélni:

— Tervem a következő...

8.

Másnap este Szabó Gyuri ismét megjelent a kávécsarnokban. Hét óra már elmúlt, sőt nyolc is, mikor megérkezett — szándékosan későbbben ment, arra számítva, hogy este kevesebb lesz a vendég s akkor beszélgethet Katóval.

Emlékezett rá, hogy annakidején, mikor egyedül maradtak az üzletben, Kató le is ült az asztalához. Később pedig hazakisérte a lányt, míg Ranschburgné ott maradt a boltban tíz óráig, abban a reményben, hátha betéved még valaki...

Valóban kevés vendég volt a kávécsarnokban és Kató később le is ült a fiú asztalához. Gyuri vidáman foglalt helyet, miután a tegnapi cehet kifizette Lina néninek. Később bevallotta Katónak, hogy azért jobbkedvű, mert tegnap óta váratlanul meggazdagodott: tizenöt pengőt kere-

sett kottairással. Meg is mutatta a tizpengőst és az ötöst Katónak, aki elismerő mosollyal honorálta Gyuri hirtelen feltámadt szorgalmát.

Most már nem veszekedtek, mint tegnap. Gyuri beleélte magát a szerepébe s úgy látszott, hogy Kató is melegebben néz rá. Mintha a mult édes pillanatai varázsolódtak volna vissza...

Az ajtó kinyílt, új vendég jött be, egy gyorsmozgású emberke, kis bajusszal. Kató felugrott, hogy kiszolgálja.

De kiderült, hogy a vendég nem fogyasztani jött, hanem azért, hogy sorsjegyet próbáljon eladni. Persze az illető nem volt más, mint Jack Maurice, akinek nem is nagyon kellett átöltöztetnie, mert hiszen Kató nem ismerte. Jack csak egy zsíros, nagy keménykalapot tett a fejére és egész vándorsorsjegygynöknek látszott.

Németül beszélt, mert magyarul nem tudott s amikor Kató elutasította, Gyurihoz fordult, hogy vegyen tőle sorsjegyet — a kisasszony számára. Gyuri alig tudta visszafojtani nevelését, de azért szigorú arcot vágott és az előre megbeszélt haditerv szerint ridegen mondta:

— Nem kell, nem kell, hagyjon békét...

De a sorsjegygynököket nem lehetett olyan könnyen lerázni. Tolakodó szemtelenséggel kezdett beszélni s olyan kedves csacsiságokat mondott, hogy Gyuri és Kató is elkezdtek nevetni.

— Holnap lesz a húzás, kérem. Én még mindenkinek szerencsét hoztam s úgy érzem, hogy maguknak is szerencsét fogok hozni. Esküdni

mernék, hogy ezt a sorsjegyet kihúzzák. Azt álmodtam, hogy olyan számú sorsjegy nyerte meg a főnyereményt, amiben valami tizenhárom volt. Nézze, ennek a száma éppen tizenhárommal végződik, ezt vegye meg...

— Hát jó — mondta hirtelen feltámadt könyelműséggel Gyuri, — megveszem magának ezt a sorsjegyet, Kató...

A lány tiltakozni akart, de a fiú már elővette a tízpengőst és a pénz már az ügynök zsebébe is vándorolt. Kató nem tehetett mást, minthogy elfogadta. Sőt már örült is neki. Elvégre mégis kedves dolog volt ettől a pénztelen fiútól, hogy ilyen áldozatot hoz érte! Gavallérabb dolognak látszott ez, mintha egy milliomos briliánsgyűrűt vesz a kedvesének...

— Szabad kérnem a címét? — kérdezte az ügynök Katótól, — én ugyanis minden vevőm címét feljegyzem, hogy nyeremény esetén elsőnek gratulálhassak...

Kató habozott egy pillanatig, de aztán bediktálta a legújabb címet, Lina néni lakását.

Az ügynök elment s nemsokára Kató is készülődni kezdett a távozásra.

— Elkísérhetem? — kérdezte Gyuri.

Szép idő volt és gyalog mentek. Gyuri a Práter-utca homályában belekarolt Katóba. És egyszerre elfelejtett mindent, ami az elmúlt öt év alatt történt. Elfelejtette New Yorkot, elfelejtette George Taylort, a Júniusi Hold sikerét, most újra Szabó Gyuri volt és úgy érezte, hogy az élet

gyönyörű, ha az ember fiatal és szerelmes. Nem szükséges ahhoz gazdagnak lenni, hogy az ember boldog legyen. Elég, ha szeret és viszont szeretik...

Kató is úgy simult Gyurihoz, mint egykor régen. És a kapu homályában nemcsak hogy átengette az ajkát Gyurinak, de meglehetősen forrón vissza is adta a csókot...

9.

— Nem, nem jöhet fel — mondta a követő, kezdő este Kató a kapualjban Gyurinak. De aztán megsajnálta a fiút, mert esett az eső és Gyuri egész vizes volt.

— Na jó — mondta végül, — jöjjön fel, de csak addig maradhat, amíg megszárad...

Egyedül voltak Kató kis szobájában, mert Lina néni a boltban maradt. Gyuri szánakozva nézett végig a kopott butorzonon s magában nagy elégedettséget érzett arra a gondolatra, hogy segíteni fog a lánynak és mindez rövidesen megváltozik...

— Főzök magának kis teát... — mondta Kató és sürögni-forogni kezdett a gázrezső körül...

Gyuri most még bájosabbnak találta, mint valaha. Odament hozzá és hirtelen, forrón magához szorította.

— Hagyjon — védekezett Kató, — elforr a tea... már bédobtam... egész feketé lesz...

De Gyuri nem törődött most a teával. Izzó arcát odapréselte a lány arcához, fellobbant szereime minden forróságával szoritotta magához Katót, aki bágyadtan, egyre gyöngülő ellentállással érezte a perzselő ölelés tüzeit...

A tea bizony fekete lett. De nem került sor rá, hogy megigyak, mert egyszerre élesen, követelődző berregéssel szólalt meg a csengő. Ki lehet az? Lina néni nem csönget, annak kulcsa van, de különben sem jöhet még haza.

A csengő újra megszólalt, sőt utána erélyes kopogtatás is hallatszott a külső ajtón.

Kató kénytelen volt kinyitni.

— Molnár Kató kisasszonyt keresem... — mondta a hang németül.

A tegnapi sorsjegyügynök lépett be.

A csengő újra megszólalt, sőt utána erélyes kopogtatva egy ív papírt, amin írógéppel írt számok voltak. Az egyik szám kék ceruzával bekarikázva...

— Elsőnek jöttem gratulálni, kisasszony. Úgy-e megmondtam, hogy nyerni fogunk? Úgy-e megmondtam, hogy szerencsét hozok magának? Kétezer pengőt nyert a mai húzáson a sorsjegye...

— Nem tévedés? — kérdezte Kató kábultan a váratlan fordulattól.

— Szó sincs róla — biztatta Jack, — ne féljen semmit, el is hoztam a pénzt cégem megbízásából. Mi így szolgáljuk ki a szerencsés nyerőt, aki nálunk veszi sorsjegyét. Itt a kétezer pengő,

tessék csak ideadni a sorsjegyet és felvenni a pénzt...

És leszámolt Kató elé kétezer pengőt ropogós új százasokban. (Friss bankjegyek voltak, amit Jack aznap vett fel a Kereskedelmi Bankban, ahol dollárokat váltott be. Persze, George Taylor dollárait...)

— Csak azért hoztam; kérem, személyesen — magyarázta közben Jack az ámuló lánynak, — hogy örömet szerezsek. Nem mintha ezért jutalmat várnék a szerencsés nyerőtől, bár — őszintén szólva — szegény ember vagyok és rámférne...

— Van felesége? — kérdezte Kató meghatottan.

— Hogyne — hazudta Jack, — sőt két nevel ellen gyermekem is van...

Kató kivette a százasok közül az egyiket és átnyujtotta.

— Na itt van magának is jó ember. Örüljön maga is...

Gyuri hiába tiltakozott néma fejmozdulatokkal, Jack szemtelen vigyorgással elfogadta a fedelmi borraivalót és nyugodtan zsebregyűrte.

— Köszönöm szépen...

— Most már mehet! — mondta neki mérgesen Gyuri — megkapta a magáét, most már hagyjon magunkra.

— Mért olyan goromba ehhez a szegény emberhez? — mondta Kató, mikor a sorsjegyügnök elment. — Végre is ő hozta a szerencsét...

— Rendben van — felelte Gyuri tárgyilagosan, — higgye el, én örülök neki legjobban. Természetesen, a maga érdekében. Most már megcsinálhatja a saját kávécsarnokát.

— Tessék? — hökkent meg Kató.

— Igen, igen — mondta szigoruan Gyuri, — a sors válaszolt a kívánságára. Maga azt mondta, hogy csinálna egy modern, elegáns kis kávécsarnokot, ha volna hozzá pénze. Hát most itt a pénz, — tessék megcsinálni!

Kató zavartan hallgatott néhány pillanatig. Látszott, hogy rendezni próbálja a gondolatait.

— Hát igen... persze — tűnődött el, — a kávécsarnok...! Maga viszont azt mondta Gyuri, hogy szervezne egy kis zenekart, ha volna ezer pengője. Hát itt van, a fele a magáé, nekem a fele is elég a kávécsarnokra!

— Nem, nem — tiltakozott Gyuri ijedten, — kevés lesz magának...

De Kató megmakacsolta magát, sőt egyszerre szigorú lett.

— Ne okoskodjék, Gyuri! Muszáj elfogadnia. Itt az ezer pengő.

— De hogy képzeled azt, Kató? Nem fogadhatok el pénzt egy nőtől.

— Ne bolonduljon meg, Gyuri. Hiszen maga vette a sorsjegyet, ez jogosan megilleti magát. El kell fogadnia és meg kell csinálnia azt a zenekart. Érti! Muszáj! Ha eddig nem is volt sikere az életben, ezután lesz. Embert akarok csinálni magából, érti!

Gyuri nem tehetett mást, minthogy elfogadta az ezer pengőt és látszólag hálás arccal dugta zsebre. Közben pedig kétségbeesve gondolta:

— Na, ezt jól megcsináltam... Most szervez-
zek egy jazzbandát? Hogy fogok ebből ki-
mászni?

10.

De nem lehetett sehogyse kimászni.

Gyuri vigyázott rá, hogy Kató berendezze a kis kávécsarnokot, viszont Kató aggódva ügyelt rá, hogy Gyuri a jövője érdekében kilendüljön a tunyaságából és szervezzon egy jó jazzbandát.

Egymást buzdították, olyan jóakarattal, hogy nem lehetett félúton megállni, abbahagyni a dolgot. Kató és Gyuri is folytatta a komédiát, mert mindegyikük azt hitte a másíkról, hogy annak szüksége van a segítségre. És most már nagyon akartak egymáson segíteni...

— Talált már üzlethelyiséget? — kérdezte Gyuri.

— Nem — vallotta be Kató.

— Hát jöjjön, keressünk.

Együtt mentek át Budára üzlethelyiséget keresni. Kellemes nyári nap volt, a séta jól esett és mindketten elandalodtak. Később beültek egy cukrászdába és fagylaltot ettek. Mindketten jól érezték magukat s majdnem elfelejtkeztek a kirándulás eredeti céljáról.

Ilyen tempó mellett, persze, napokig tartott,

amíg megfelelő helyiséget találtak. De végre akadt egy megfelelő hely, most már csak be kellett rendezni.

Gyuri annyira szívén viselte Kató boldogulását, hogy maga járt a berendezés után s mikor végre megvették, jobban örült neki, mint a lány.

Kató viszont annak örült, hogy Gyuri végre elegánsan jelent meg. A lány ugyanis ráparancsolt Gyurira, hogy a pénzből elsősorban öltözködjék ki tisztességesen s maga is meglepődött, mikor Gyurit másnap meglátta. Mintha kicserélték volna a fiút. A ruha úgy állt rajta, mintha a legkitünőbb külföldi szabó szabta volna a testére. A szövet is külföldinek látszott s amikor Kató egy váratlan mozdulattal megnézte a cimkét, elképedve látta, hogy New Yorkban készült, a Fifth Avenuen.

— Hogy került ez magához? — kérdezte Kató.

— Alig használt ruha — mentegetődzött Gyuri zavartan, — a Petőfi-utcában vettem...

— Na, tulozni azért nem kellett volna — mondta Kató szigoruan. — Képzelem, hogy megszarolták! Mennyit adott ezért a ruháért?

— Higyje el, egész olcsó volt. Sikerült lealkudni...

— A ruháról jut eszembe — gondolkozott el Kató, — hogy a zenekarnak is ruhákat kell venni. Milyen ruhába akarja öltöztetni a zenekarát?

Gyuri bevallotta, hogy erről még nem is gon-

dolgozott. Kató viszont ragaszkodott hozzá, hogy a zenekar uniformisban legyen, mert az elegánsabb és elősegíti a sikert.

— Jöjjön, elmegyünk uniformisokat venni a zenekar részére! — parancsolta Gyurinak. — Milyen természetűek a fiúk?

— Nem tudom... — hebegte Gyuri. Hogy tudta volna, mikor még egy tagját sem ismerte a leendő zenekarnak? Még senkivel sem tárgyalt. De ezt nem mondhatta meg Katónak, inkább megerőltette a fantáziáját és leírta a láthatatlan zenekar tagjainak külsejét. A dobos kissé kövérkés volt és köpcös, a zongorista sovány, a szakszofonista az átlagnál magasabb. Kató a leírás alapján választotta ki az aranygombos, fehér oxfordi kabátokat a fiúknak...

Jack Maurice kétségbeesve tépte a haját, mikor aznap este George azt a megbízást adta neki, hogy vegyen fel zenészeket egy kis jazz-zenekar részére, de a dobosnak feltétlenül kövérkésnek és köpcösnek kell lenni, a zongoristának soványnak, a szakszofonistának pedig legalább két méter magasnak...

Közeledett a megnyitás napja.

Gyuri boldogan nézett végig a kis budai kávécsarnokon, amelyben még kopácsoltak a villanszerelésen, de már látszott, hogy olyan lesz, mint egy modern álom. Minden csillogott és ragyogott benne...

Az ujságok egészen új rendszerű rájában függték a falon.

Gyuri belenézett az egyik ujságba, aztán gyorsan kivette a rájából, összehajtogatta és titkon a hátsó zsebébe dugta. Az ujságban ugyanis meglátta a saját arcképét azzal a hírrel kapcsolatosan, hogy George Taylor, a világhírű zeneszerző, aki Budapesten tartózkodik, legközelebb szabadtéri hangversenyt fog vezényelni...

— Az ördögét ennek a Jacknek — morogta magában.

— Mi az? Mit morog? — kérdezte Kató, — valami nem tetszik magának?

— Semmi, semmi... — mondta Gyuri, — csak arra gondoltam, hogy mirevalók ezek az ujságok? Nem használ semmit se az üzletnek, nincs sok értelme, hogy ujságokat tartson... Rendelje le az ujságokat, Kató!

A lány csodálatosképen vita nélkül beleegyezett.

— Igaza van, nem kell ujság...

Aztán tovább sietett, valamit rejtegetve a köténye alatt. Az a valami egy másik ujság volt, mely Mlle Molinaux fényképét közölte és megírta, hogy a híres párisi divattervező, aki állítólag magyar származású, már huzamosabb idő óta a Ritzben tartózkodik, de eddig mereven elzárkozott minden intervju elől...

★

— Nos, hogy áll a zenekar ügye? — kérdezte Kató szigorúan.

— Megalakultunk... — nyögte Gyuri.

— Azt tudom. Azt már három nappal ezelőtt is mondta. De hol fognak játszani? Nem tudott még szerződést kapni?

— Nem — hazudta Gyuri zavartan, — pedig mindenfelé próbálkoztam. De mintha meg lennék babonázva, nem megy a dolog. Képtelenség szerződést kapni...

— Képtelenség? — szikrázott fel Kató szeme. — Hát én majd szerzek munkát maguknak...

— Igazán? — savanyodott el Gyuri mosolya.

— Igen — kiáltotta Kató lelkesen. — Én adok maguknak szerződést. Itt fognak kezdeni — nálam!

— Egy kávécsarnokban? — hült el a fiú. — Jazzbandát akar beállítani egy kávécsarnokba?

— Mért ne? Hát nincs magában semmi ötlet, semmi merészség!? Így sose lesz sikere! Itt fognak játszani, igenis. Ilyesmi még úgysem volt soha. Jazz-zenekar egy kávécsarnokban!...

★

— Ez örülség! — dühöngött Jack Maurice, — egy kávécsarnokba mész játszani! Hogy mehettél ilyesmibe bele?

— Nem tehetek róla — magyarázta Gyuri, — értsd meg, az nem elég, hogy pénzt adtam a lánynak, segíteni is kell, hogy az üzletének sikere legyen... Különben is, titokban marad az egész dolog.

— Reméljük, hogy nem kerül nyilvánosságra — sóhajtott a Jack, — még csak az kellenel!

— Ne félj semmit, Jack. A megnyitón még játszani fogok, aztán azt mondom, hogy máshol kaptam előnyös szerződést. Kató nem fog erővel visszatartani. Esetleg külföldre is elszervehetek, nem igaz? Látnod, hogy nem olyan veszélyes a dolog, mint amilyennek látszik...

— Na jó, hát eredj és játsszál nekil!

Gyuri valóban úgy játszott, mintha egyedül Katónak játszana. Maga ült a zongorához, részint mert nem sikerült két méteres zongoristát kapni, részint mert a zongoránál jól lehetett elrejtőzni és Gyuri remélte, hogy ott senki sem látja meg.

A kávécsarnok elég szépen megtelt, a jó bu-daiak bejöttek a zenére és a megnyitás délután-ján már vidám hangulat uralkodott.

A jazzbanda most egy divatos amerikai dalt kezdett játszani, mely nemrég jött át diadalma-san az oceánon. Gyuri egy ideig a dobon brilli-rozott, majd leült a zongorához és hosszú futamokat szőtt a melódiába. Úgy játszott, hogy a vendégek felfigyeltek rá.

Aztán énekelni is kezdte:

*„Some day we'll meet again-and life will be sweet again
Wherever you travel-no matter how far
I'll follow my heart-to wherever you are.”*

Úgy énekelte, mintha értette volna és átérezte volna magyarul is a szöveget, ami körülbelül ar-

ról szólt, hogy egyszer majd újra találkozunk és az élet ismét szép lesz, mert akárhol is vagy drágám, akármilyen messze is jársz, a szívem mindenhová követ...

Hosszantarló, fergeteges taps csattant fel, mikor befejezte a dalt. Kató is vörösre taposolta a kezét, majd odasietett a zenekarhoz és félrehúzta a fiút.

— Nagyon szépen játszottá ezt — súgta neki. — Látja, Gyuri, ha maga ilyent tudna írni!...

És titokban — a nagydob védelme alatt — gyorsan megcsókolta.

A váratlan csók olyan édes volt és úgy feltűzelte Gyurit, hogy mámorosan vágta ki:

— Várjon csak Kató!... Még jobbat is írok!

— Na, hencegni azért nem kell — intette le a lány. — Nem szeretem, ha valaki csak a szájával ír zenét...

★

— Lehetetlen — mondta az ifjú riporter, — tessék csak még egyszer csöngetni. Mlle Molinaux biztosan fent van a szobájában, már reggel óta lesem és nem láttam távozni...

— Sajnálom — felelte a portás, — nincs fent... Ismétlem, nem tudjuk, hol van. Mi sem láttuk már napok óta...

— Talán elutazott?

— Nem, akkor bejelentette volna. A lakosztálya itt van, de ő nincs itt...

— Eltűnt! — villant át a riporter agyán a gon-

dolat. — Esetleg ebből lehetne riportot írni. An-
nál is inkább, mert hasonló az esetem George
Taylorral is. Nem lehet seholse találni. Járvá-
nyos eltűnések Budapesten...! Talán egy titok-
zatos gengszterbanda működik itt, mely elra-
belja a hotelekből az előkelő külföldieket...

A fiatal riporter el is mondta a szerkesztőség-
ben az ötletet, de a szerkesztő kidobta vele:

— Maga bolond, Simorjai! Ha nem tudja va-
lamelyiket meginterjúvolni, ne is kerüljön többé
a szemem elé...!

A kis Simorjai elkeseredetten ment le a Duna-
partra. Sétált egyideig, aztán átment Budára az-
zal a gondolattal, hogy elmegy egy kiskorcsmába
és bánatában leissza magát.

De a sors visszatartotta ettől a szerencsétlen if-
jút. A sors kifürkészhetetlen játéka Simorjait egy
kávécsarnok elé sodorta, ahonnan zene hallat-
szott ki. Jazzband! És hozzá egy kávécsarnokból!

Ez olyan különös volt, hogy Simorjaiban fel-
ébredt a kíváncsiság ösztöne és belépett. Kelle-
mes kávéillat csapta meg az orrát és ugyanakkor
éles szimatával valami riport-lehetőséget szagolt.
Kávét rendelt és süteményt, közben pedig érdek-
lődve körülnézett.

És egyszerre úgy érezte, hogy a szeme ká-
rázni kezd. Mlle Molinaux látta maga előtt. Kö-
tényt viselt, de Simorjai annak ellenére is felis-
merte a fényképről, amit az ujságban már lekö-
zöltek.

Simorjai megdörzsölte a szemét egyszer, aztán

kénytelen volt megdörzsölni másodszor is, mert úgy látszik, hogy álmodik. Ámuló szemmel látta, hogy a zongoránál viszont George Taylor ül személyesen és játssza a saját szerzeményét...

Simorjai felugrott és elrohant, mintha puskából lőtték volna ki. Kifizetetlenül hagyta a kávéját, amin Mlle Molinaux, aki éppen az asztala felé közeledett, nagyon megbotránkozott.

Még jobban megbotránkozott azonban, mikor a fiatalember visszatért mintegy húsz perc múlva. Simorjai ugyanis e rövid idő alatt megjárta a szerkesztőséget, ahonnan taxin száguldott vissza több fotóriporterrel megerősítve.

A fotografusok berohantak a helyiségbe és Kató megdöbbenve látta, hogy körülfogják és fotografálni kezdik. De nemcsak őt, hanem Gyurit is.

És ámulva hallgatta, hogy a riporter kérdésekkel kezdi zaklatni Gyurit:

— Mester, legyen szíves mondani valamit... Mr. Taylor, csak egy pár szót...

Annyira elcsodálkozott ezen Kató, hogy a torlán akadt a szó és nem is tudott felelni, mikor a riporter hozzá fordult:

— Mlle Molinaux... ha lenne szíves mondani egyetmást... a híres párisi ruhákról...

— Csirkefogó — mondta Kató Gyurinak felháborodva, — ezt nem hittem volna!

— Mit, drágám?

— Azt, hogy aljasul belopja magát a szívembe, játssza itt a szegény nyomorgó művészt, amíg ujra szerelmes leszek belé, aztán kiderül róla, hogy beérkezett, világhírű zeneszerző és gazdag ember!

— Maga beszél, drágám? — felelte szemrehányóan Gyuri. — Maga, aki itt megjátssza a gyönge, támogatásra szoruló lányt, mire kiderül, hogy nemcsak művész a mesterségében, de egyben Páris egyik leggazdagabb nője is!

— És ezt nem tudná nekem megbocsátani? — kérdezte Kató mosolyogva.

És a kezét nyújtotta a fiú felé.

Gyuri megszorította a kis meleg kezét.

— Hiszen megbocsájtanám... — mondta zavartan, — ha tudnám, hogy nemcsak mint szegény, nyomorgó művészt tudna szeretni... hanem...

— Csacsi... — mondta Kató melegen. És a következő percben már ott volt a férfi karjai közt és az ajkuk egymásra tapadt.

Kató alig bírt lélegzetéhez jutni a hosszú, forró csók alatt. Mikor végre kibontakozott az ölelésből és a hajához nyúlt, hogy megigazítsa, a fotografusok hangja szállt feléje kórusban:

— Kérjük megegyszer ezt a jelenetet! Tessék a csókot megismételni!

Sin
Ol
más
EL
gyar
zasoc
vezet
rishó

lesz a
jelenő

aki eg
friss,
és izg
szól
bossz

Simorjainak szerencséje volt.

Olyan cikket írt, amellyel megelőzött minden más ujságot.

Elsőnek írta meg, hogy George Taylor, a magyar származású világhírű zeneszerző holnap házasodik Budapesten, az V-ik kerületi anyakönyvvé vezető előtt. Feleségül veszi Mlle Molinaux, Párisból...

VÉGE.

Holnap megnősülök

lesz a címe a Világvárosi Regények legközelebb megjelenő számának. Szerzője:

ÁKOS MIKLÓS.

aki egyik kedvelt trója sorozatunknak. Ez a regénye is friss, vidám, fordulatos, kellemes keveréke a humornak és izgalomnak. Két ujságíró, egy férfi és egy nő harcáról szól a regény, akik világrészekén keresztül kergetik és bosszantják egymást, amíg végre a férfi kijelenti:

Holnap megnősülök

462. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY

VÍZSZINTES:

1. Goethe-epigramm- folytatás függ. l sorban.
10. Vármegye.
11. Francia fizikus, elektromos mértékegységet neveztek el róla.
12. Mister. röv.
13. Hónap nevének rövidítése
14. Rágcsáló
15. Vöröstengeri angol ki- kötő. fon.
17. EM
19. Növény része
20. Puskás Tivadar.
21. Hagyni.
24. Kinek a tulajdona?
25. Mássalhangzó.
26. Száritott leveleiből élve- zeti cikk készül.
27. Dunántúli város
28. Fontos gyermektápcikk.
31. Fájdalom.
32. Származik.
33. Természeti elem
35. Kicsinyítő képző
36. Római 1049.
37. Művészeti műhely
39. &.
40. Vinné a lányt.
42. Tagadószó.
43. Mindennapi ital
45. Ázsiai va'uta.
48. Szomszédállam pénze
49. Papírmérték.

50. Mire lemegy a nap.
52. Miatta.

FÜGGŐLEGES:

1. A vízsz. 1. folytatása.
2. Oldalfegyver
3. 49.
4. Német író (Varázshegy).
5. Olasz város.
6. Németh Mária
7. Emésztőnedv.
8. Halad
9. Rézsutos.
16. Szűk, németül
18. 1501.
19. Az emberl testi érzékeny- ségét okozza.
20. Egész kicsike.
22. Háziállat ad így hangot.
23. Mint a 39. vízszintes.
24. Szin.
29. Intés.
30. Autó része.
33. Erény.
34. Zola Emil.
37. Nemes állat.
38. Turfműző.
41. Békatojas.
43. Villanykörte így megy tönkre.
44. Szállított.
46. Hamu, angolul.
47. Egzisztencia.
51. Sír.
53. Tetejére.

461. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1 Hamar barátot, hamar megbánod, 9 UUU, 10 Tom, 11 Cet, 12 ZT, 15 RH, 16 Dongó, 19 Dráva, 21 Karikás szem, 22 Ido, 23 Óza, 24 To, 28 Ór, 29 Kis park, 31 Dvaz, 32 More, 35 Ara- nyos gomb, 40 Márta, 41 Őt reá, 42 E, D, 44 TN, 45 Dal, 47 Tea, 49 Iró.

Függőleges: 1 Huzd, ki tudja meddig húzhatod, 2 Autódó, 3 MI, 4 RT, 5 Bor, 6 Am, 7 Á, C, 8 Tervező, 13 Agi, 14 Órs, 17 Nro, 18 Oka, 19 D, S, A, 20 Ázó, 25 Tíz, 26 Apa, 27 Arm, 29 Ka- var, 30 Kóbor, 33 Oya, 34 Eső, 36 Rádai, 37 NTE, 38 GTE, 39 Metro, 43 Mez, 46 LG, 47 Tu, 48 Ah, 49 I, T.

462. SZÁMU KERESZTRETJEJTVENY

1	2	3	4		5	6	7	8	9	↓
10				■	11					
12		■	13			■	14			
15		16		■	17	18	■		■	
	■		■	19				■	20	
21	22		23				■	24		
25		■	26			■	27			
28		29	■		■	30	■	31		
32				■	33		34	■	35	
36			■	37				38		
39		■	40				■		■	
	■	41	■	42		■	43		44	
45	46		47	■	48			■	49	
50				51		■	52	53		
↓										

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrády Béla, Akos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffy, Sztrókay Kálmán, Gergely Márta, Villant Rezső, Tabi László, Pálóczi Horváth György.

Az utolsó 20 szám a következő:

443. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A platinakigyó.
444. NÓGRÁDY BÉLA: A féltékenység iskolája.
445. GOSZTONYI ADÁM: Bűnös, vagy bolond? ...
446. FORRÓ PÁL: Asszonyfurfang.
447. REJTŐ JENŐ: Jó üzlet a halál.
448. NAGY KÁROLY: Négy óra az élet.
449. GÖRÖG LÁSZLÓ: Soha többé!
450. PÁLÓCZI HORVÁTH GYÖRGY: Az utolsó pengő.
451. LELESZY BÉLA: Éjféle esküvő.
452. CSÖNDES GÉZA: A fővárosi angyal.
453. GOSZTONYI ADÁM: A zó'druhás leány.
454. FORRÓ PÁL: Az elrabolt öregség.
455. REJTŐ JENŐ: Minden jó, ha vége van.
456. AKOS MIKLÓS: Kifogástalan uriember.
457. BÜKY GYÖRGY: A tökéletes bosszu.
458. TABI LÁSZLÓ: A bakony b'kája.
459. LELESZY BÉLA: Merer egy milliót?
460. GÖRÖG LÁSZLÓ: Jelleg: «Megismerkedés k'várva».
461. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A reklámvendég.
462. GOSZTONYI ADÁM: Kis kávé habbal.

en
lent

bay
enő,
dor,
ván,
ván,
égly
éza,
ály,
ozs-
lgár
oly,
éza,
irgy
enc,
enő,
lós,
gely
rgy.

O

